

Vážení občané města,

ráda bych se spolu s vámi zamyslela nad tím, jak v minulosti naše společnost pečovala o staré a nemocné lidi. Vzdělanci v oboru historie a pedagogiky by nám jistě popsali dobu segregace ve starém Egyptě, zbavování života postižených ve staré Spartě, první vznik útulků pro staré a nemocné ve středověku a tak dále. Já bych chtěla spíše zavzpomínat na část svého života stráveného mezi lidmi, kteří pečovali o dospělé s mentálním postižením, ale i o seniory v letech osmdesátých až do dnešní doby.

Tehdejší společnost ač se nazývala humánní, zřejmě nevěděla co se starými zámky, kláštery, a tak do nich umísťovala staré a postižené spoluobčany. Do takového zámku se jich umístilo okolo stovky někde i více. Co na tom, že ložnice měly například i dvacet lůžek. Stravovací provozy byly prolezlé šváby, vařilo se na kamnech a dokonce pamatuji i pračky, pod kterými se topilo. Těmto zařízením vládli zdravotničtí pracovníci, pouze oni byli režimem předurčení k péči o seniory a postižené lidi, které brali jako nemocné. Pečovali jen o tělesnou schránku ne o duševní. Musím ale zároveň zmínit, že toto mé vzpomínání se netýká péče řádových sester, před nimi klobouk dolů. Tyto sestřičky bydlely v areálech domovů a ústavů a svoji péči braly jako poslání. Časem byly nuceny v mnoha případech zařízení opustit.

Přes všechnu tuto skutečnost se evidovalo mnoho žadatelů o místo v domovech důchodců či ústavech sociální péče. Dospělí občané v ústavech mohli v převážné většině žít doma pod dohledem rodiny, mladí šedesátiletí lidé v domovech důchodců mohli ještě pracovat a bydlet se svými dětmi. V jinošovském ústavu žilo padesát procent občanů s lehkým mentálním postižením. Vždyť mnozí z nich vychodili zvláštní školu. Ale rodina je nechala zbavit „svéprávnosti“ a šup s ním do ústavu. „A jak budeš zlobit, dostaneš injekci, a jak budeš utíkat, zavřou tě do izolační místnosti a dají ti svěrací kazajku“. Vzpomínám na okamžik, kdy klienta ústavu ve svěrací kazajce po poli honil psychiatr. Do množství ordinovaných léků nemohl samozřejmě kromě zdravotního personálu nikdo zasahovat. Tato zařízení byla uzamčená, vycházky povolovaly zdravotní sestry nebo ředitel na jejich doporučení. Odchod a příchod se musel hlásit a nesvéprávní klienti nechodili na vycházky bez doprovodu. A protože na doprovod bylo málo personálu, tak si dovedete představit, jak často se lidé s mentálním postižením podívali mezi své svobodné spoluobčany. Jedenkrát za rok na zájezd, občas vycházka do nejbližšího města.

Přísný režim se zvolnil zásadně po sametové revoluci. I se vznikem neziskových organizací, které jako první dokazovaly, že je možné pracovat s postiženými jako s lidmi, dát jim důvěru a rozvíjet jejich schopnosti. Také domovy pro seniory se snaží stát skutečným domovem pro staré lidi. Zdravotní péče v ústavech a domovech se stala pouze jednou z péčí, které se poskytují. Další jsou terapie, zaměstnávání, vzdělávání a podobně.



evropský
sociální
fond v ČR



EVROPSKÁ UNIE



OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

V současné době žijeme ve třetím tisíciletí, kdy v první řadě existuje člověk. Každý člověk je osobnost, se svými vlastnostmi i zvláštnostmi. Proč by ten, který se narodil jiný, musel být vyřazen ze společnosti?

Připravujeme naše starší klienty na život s vámi, s většinovou společností. Ve vašem městě budeme stavět dva domky, ve kterých bude bydlet celkem dvanáct občanů s mentálním postižením. Těmto občanům budou poskytovat celodenní péči zaměstnanci z Jinošova.

Výhoda takového zařízení ve městě je zřejmá. Využívání veřejných služeb, budoucí zaměstnávání občanů z města a nabídka sociální služby pro potřebné.

Milí spoluobčané, děkuji vám za vaši vstřícnost a slibuji, že se nemusíte obávat žádných komplikací. Přeji vám mnoho zdraví, osobních i pracovních úspěchů a těším se na naši spolupráci.

Ředitelka ÚSP Jinošov: Bc. Alena Brožková